

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: DR. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton. ~ ~
~ ~ Előfizetési ár: egész évre 28 korona, fél-
~ ~ évre 14 korona. ~ ~ Egyes szám ára 60 fillér. ~ ~

~ ~ Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen. Kollégium:
Ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

A jó keresztyén.

Méltó lelki örömmel tapasztaljuk, hogy az emberek, kiknek igen nagy része fordított hátat az Istennek, szívesen kezdenek foglalkozni a vallással s különösen méltó örömeinkre szolgál, hogy ma olyanok is, kik az előtt, ha az Isten nevét olykor emlegették is, Krisztussal sohasem törődtek, most belátják a keresztyénség nagyszerű voltát és súlyt helyeznek keresztyén voltukra.

Aki ismeri a keresztyénségnek nagyszerű tanítását és az emberi lélekre gyakorolt nemesítő hatását, lehetetlen, hogy ezt a jelenséget vigasztaló és biztató hatásának ne érezze egy szebb jövőre.

Viszont azonban ne felejtjük el, hogy az emberiség fejlődése, jobbulása érdekében, az Isten országának a földre hozatala végett nem csak arra van szükség, hogy keresztyéneknek nevezzük magunkat, hanem arra, hogy *jó keresztyének* legyünk.

A jó keresztyén nem hivalkodik a maga keresztyén voltával, mert tudja, hogy keresztyének nevezeteni olyan nagy méltóság, amivel ő maga nem dicsekedhetik; tudja, hogy ezt a nagy tisztességet nem jogosult ő maga megadni magának, hanem megvárja türelemmel, hogy az ő *embertársai* ismerjék fel benne cselekedeteiből a jó keresztyént.

A jó keresztyén szereti az Istent és vágyakozik az Isten országába. Tudja, hogy az Isten neki is jószágos édes atyja és azért sohasem zúgolódik, sohasem csügged el, mert tudja, hogy minden a legjobban történik. Ennek folytán nem is lesz soha erőszakos, mert tudja, hogy az Isten akarata ellen úgy sem változtathat semmit s ha változtathatna is, csak ronthatna azon, ami jól van. Viszont nem is lehet tétlen, mert tudja, hogy az Isten, aki lélek és igazság, az emberekbe adott lélek és igazság által végzi a maga mun-

káját, tehát tudja, hogy amikor dolgozik, az Isten parancsának engedelmeskedik.

A jó keresztyén keresi az Istent és bár tudja, hogy az ott van mindnyájunk szívében és nem lakik kézzel csinált templomokban: örömmel látogatja az Isten hazát, mert ott elvonatkozva minden világi gondtól, vele buzgólkodó embertestvéreivel együtt jobban odakapcsolódhatik lelkével Istenhez és teljesebben ráfordíthatja gondolatait az evangéliomra. Nem áll ki az utcasarokra imádkozni, mint a Jézustól említett kép-mutató zsidók, de nem elégszik meg azzal sem, hogy egy ott honi sóhajással is eleget véljen tenni az Isten iránti kötelességének, mint a modern keresztyének.

A jó keresztyén szereti embertársát és mindenkiiben egyenlő testvérét látja. Tudja, hogy *minden* ember Istennek gyermeke s hogy minden keresztyén testvére érdemtellenül bár, részese a Krisztus váltságának. Ennek folytán valakit azért, mert más felekezet körében dicséri az Istent, magánál rosszabb embernek sohasem tart és ha a maga felekezetének tagjait magához legközelebb állónak tartja is, szeretettel igyekszik a javán minden embertestvéreinek s kivált Krisztus minden követőjének, mert tudja, hogy nem szeretheti igazán Krisztust, ha Krisztusnak testvéreitől gyűlölettel fordul el.

A jó keresztyén szereti embertársát még akkor is, ha nem volt jó öhozzá, mert tudja, hogy Krisztus még a keresztfán is imádkozott kínzóért és azt kívánta követőitől, hogy áldják azokat, kik őket átkozták. És ha a templomot — minden szent eszmének templomát — igyekszik is megtisztítani a kufároktól, de nem felejtkezik el még ostromozás közben sem Krisztus tanításáról: bocsáss meg a te atyádfiának hetvenhétyszer is. A büzös embert nem karhóztatja el, hiszen csak az dobhat rá követ, aki maga sohasem vétkezett és a nyilvánvalóan vétkesnek is egyengeti az útját a megjobbulásra, hiszen jobban kell örülni egy megtérőnek, mint kilencven-

kilenc igaznak és az Úr kegyelméből a keresztyént üldöző Saulból Pál apostol lehet.

A jó keresztyén a karácsony ünnepben nem egyszerűen pirosbetűs pihenőnapot, nem is csak egy nyájas, meleg ünnepet, sőt még nem is a Krisztus születésének fordulóját látja, hanem minden erejével azon igyekszik, hogy az ő lelkében is szülessék meg a Krisztus, hogy követője lehessen az Örök Esményképnek és leborulván, hálát ad Istennek, nem azért — mint a gőgös farizeus, hogy különb az embertársánál — hanem azért, hogy keresztyén, azaz Krisztus követője lehet, hogy van előtte ragyogó példa, ki oltalmazza lábait az eleséstől.

Kun Béla.

Tárca

Karácsonyi emlékek.

Ezelőtt kilenc esztendővel, az állandó gyakorlat szerint, dr. Harnack, a berlini egyetem világhírű egyháztörténelem professzora szemináriumi Weihnachtsabendre hívta egybe a szeminárium tagjait a Heidelberg-szálló egyik kisebb termébe. Sok nemzetiségű diák került itt össze a német studentekkel együtt. Valamennyi jó ismerős, együtt dolgoztunk a szemináriumban. Volt két görög, egy osztrák, egy román és e sorok írója.

A barátságos összejövetelnek sok kedves apró epizódja volt, amelyek között nem utolsó az, hogy a karácsonyi gyertyának fényénél elénkkelük a „Süße Nacht, heilige Nacht“ kezdetű gyönyörű szép karácsonyi német népéneket. Az áhitat ringatta lelkünket a hanghullámokon, amikor mindenki élete legboldogabb szakába gondolta vissza magát. Ugy, mintahogy a nagy filozófus költőnk, Madách mondja egy helyen:

„A rezge hangon messze multba szállok.
Hol . . . ártatlan voltam, játszi, gyermekem“.

A nagytudományú professzor redői is elsimulnak, mintha a papaszeme is eltűnnék; oly buzgón énekel, oly áhitat sugárzik arcáról, hogy bizonyosak vagyunk felőle: ez nem az, aki kritikái késsel boncol, hanem aki gyermek szívvél, szinte öntudatlanul hisz.

A lelki felfrissülés után önként merült fel az ifjú historikusok előtt a kérdés: mikor keletkezett a karácsony-ünneplés? kik hozták be? emlékezzünk meg róluk! Senki sem tudott rá felelni. Megkérdeztük a professzort is. Ő sem tudta. Megmondta őszintén, hogy nem tudjuk határozottan megállapítani, mely időtől kezdődőleg ünneplik a keresztyének a karácsonyt. Egy azonban bizonyos, — folytatta — az t. i., hogy nem professzorok találták ki, mert professzorok ilyen meleg ünnepet nem tudnak csinálni.

Azóta minden karácsonykor, „midőn az édes, vagy szent alkalom, nagyot, kicsinyt a háznál egybegyűjt. . .“ eszembe jut, hogy ezt az ünnepet melegszívű emberek létesítették bizonyára ihletésszerűen. Olyanok, akik felismerték a válság történetében annak a mozzanatnak nagy horderejét, amikor az Ige testté lett, törekeny, szenvedő emberi testté.

„Aki úgy nem veszi az Istennek országát, mint a kis gyermek, semmiképen nem megyen be abba“ s aki nem ismeri a kis gyermeket, annak ártatlanságát és

magával jötehetetlenségét, kedvességét és gyámoltalanságát, megbecsülhetetlen értékét és a vele járó gondot, az nem tudja megközelítőleg sem elképzelni, mit jelent ez: Jézus megszületett. Írják, hogy Luther épen karácsonyi predikációját írta, amikor felesége, hazulról távozva térdére ültette s gondjaira bízta karon ülő gyermeküket. A reformátor nem szívesen vette a megbízást, de aztán szemlélgette a parányi apróság gyengeségét, gondozásra szorultságát, szinte teljes korlátozottságát és meggyőződött arról a mérhetetlen szeretetről, amely képes volt ilyen szolgálai formába öltözködni, hogy idvességünket véghez vigye. Ekkor írta a wittenbergi reformátor legszebb karácsonyi beszédét.

Így, a kicsiny gyermekre gondolva, a család ünnepe lesz a karácsony, a legmelegebb, a legmeghittebb az összes ünnepek között, amely felségességben, nagyszerűségben, világra szóló érvényesülésben nem vetelkedik a többivel, de a szeretet, az együttérzés, az összetartozás ápolására irányuló hatásában az első sorban áll.

Mindezekre pedig nagy szükségünk van mindnyájunknak; épen ezért ne tudós elméletezéssel, hanem gyermeki ragaszkodással és érzéssel énekeljük a karácsonyi szent ünnepeken: „Óh kedves vendég nálam szállj. . .“ De készítsük is el szívünket előzőleg úgy, hogy a kegyelem osztogatója ne találjon benne semmi botránkozásra való, sőt töltsse meg azt az igazi szeretet boldogító melegével.

E. K.

Iskola

Javaslat a kollégiumi pénztár 1920. évi költségvetési hiányának apasztása érdekében.

A kollégiumi pénztár első csoportjának 1920. évi előirányzatában 238,000 korona hiány jelentkezik. Ennek lehető mérséklésére a pénztárnak a következő javaslatot adta be:

Tekintetes Gazdasági Tanács!

Hogy a kollegium gazdasága a válságos viszonyok között más gazdaságokkal közös sorsban aggódalmas helyzetbe jut: arra el lehettünk készülv. Azonban, hogy ez a helyzet annyira kedvezőtlen legyen, amint azt az 1920. évi költségvetési tervezet a pénzügyi bizottság tárgyalása alkalmával bemutatta: kizártnak hittem. Fajdalom, ma már ez a tervezet megállapította, hogy még a tanulói díjak tetemes emelése esetén sem lehet fedezetet találni, kiváltképen a közszükségleti és tanszéki pénztár (I. cs.) hiányának elosztására.

Ebben a szomorú helyzetben segítő módokat feltalálásán tűnődve, néhány pontban javaslatot vagyok bátor tenni a helyzet némi javítására. A meglepetés s az idő rövidsége meggátolt abban, hogy gondolataimat a pénzügyi bizottságban feltárjam, javaslatomat ott bemutatthassam, emiatt kénytelen vagyok azokat közvetlenül a gazdasági tanács előtt adni elő, tisztelettel kérve javaslatomnak lehető gyors tárgyalását.

Bár az én számításom szerint a kollegium gazdasági adminisztrációja nem kerül épen akkora horribilis összegbe, amint az az igazgatótanács legutóbbi közgyűlése alkalmával jelezte: mégis el kell ismernünk, hogy a mindenféle segélyeket beleszámítva az 1919. év folyamán 136,975 koronába kerülő gazdasági adminisztráció a háború előtti évek költségeivel szemben a

kétszeresénél nagyobb összeget vett igénybe. A rendes fizetéseket, lakbért és családi pótlékot vizsgálva 1919-ben 60,355 korona költséget találunk, ezenkívül háborus segély címén 18,515 korona és havi 300 korona segély címén 34,710 korona, gyorssegély címén (600—600 korona) 7800 korona, jelenléti jegyek címén 3000 korona költség merült fel. Ebből az öt címből állott elő a 136,975 korona gazdasági adminisztrációs kiadás. Mivel az I. pénztári csoport javára szedett kezelési illeték normális időben teljesen fedezte volt az adminisztráció költségét, most pedig — főként az 1920. évi előirányzati tervezet adata szerint — arra teljességgel nem elégséges: természetesen következik, hogy a kiadások emelkedéséhez képest a kezelési illeték százalékos száma is emeltessek. A helyzet javítását célzó javaslatom azért először abban áll, hogy az eddigi 20%-os kezelési illeték 30%-ban a lapitassék meg, ami körülbelül 24,000 korona bevételi emelkedést ígér.

2. Több ízben felmerült az a terv már a korábbi időkben, legutóbb az ügynevezett külszakértők egyebéknél eredménytelen munkálkodása alkalmával, hogy a kollégiumi pénztár összes tőkepénzét az első pénztári csoport vegye kezelése alá s a kamatokból időnként meghatározandó osztalékot adjon a többi csoportoknak. Javaslatom 2-ik pontja abban áll, hogy ez a módosított fogadtassék el úgy, hogy az I. pénztári csoport osztalékképpen az átlagos pénzügyi kamatot adja ki a többi csoportoknak, természetesen a kezelési illeték felszámítása mellett.

3. Miután megcáfolhatatlan igazság, hogy csak az a gazdaság tőkésíthet, amelyik arra erővel rendelkezik, ez az eset pedig a jelen viszonyok közt ki van zárva. Függesszessék fel a helyzet javulásának bekövetkeztéig minden addig gyakorlatba vett tőkésítés sőt függesszessék fel a XII. csoport kamatosztalékának kiadása is s a kiadatlan kamatösszeg kamatmentes ideiglenes kölcsönként az I. pénztári csoport gazdaságában használtassék fel. Ez az eljárás mintegy 70,000 korona segélyhez juttatná az I. pénztári csoportot. Amennyiben úgy a 2-ik, mint a 3-ik pont alatti javaslat elfogadása azt fogja maga után vonni, hogy az egyes alapítványok nem juthatnak hozzá a szükséglet fedezésére igényelt összeghez, ez a körülmény ne okozzon fennakadást, mert alig van olyan pénztári csoport, a VIII. csoport kivételével, amely a hosszú idők folyamán tőkegyarapodásban ne részesült volna, annál fogva megengedhető, hogy pár évig, míg a gazdasági élet javulásának indulhat, részben, gyűjtött tőkéjük rovására gazdálkodjanak.

Tekintetes Gazdasági Tanács!

A pénzügyi bizottság által tervezett díj emelések és a kollégiumi intézmény fenntartójának az egyházkerületnek segítségül hívása mellett a szomorúan kényeszerű helyzetben a cél elérése az első pénztári csoport vagyonának megmentése, a rendkívüli eszközök alkalmazását parancsolja. A vajudó nő ágya mellett örökös orvos a születendő élet árán is köteles megmenteni az anya életét. Javaslataim elfogadása még nem egyértelmű egy új élet bekövetkeztének megsemmisítésével, legfőképpen némi késleltetéssel. Ezt a műtétet pedig a közgazdasági s tanszeki alapok érdeke feltétlenül megköveteli.

Megemlítem, hogy az egyházkerületi pénztár 1920. évi költségvetésének munkálataiban az egyházkerületi főtisztelű és méltóságos elnökség már előlegesen is hozzájárult ahhoz, hogy az egyházkerületi pénztár kezelésében is fennálló kezelési illeték 50%-kal emeltessek,

Mint hogy pedig az 1920. évre szóló költségvetés kedvezőtlen eredménye már az 1918. évi zárószámában is előreláthatóan be fog következni: tisztelettel javaslom, hogy a fentebb felsorolt rendkívüli eljárás foganatosítását már az 1919. évi számadásra vonatkozólag is méltóztassék elrendelni.

Igaz, hogy ezzel a költségvetés vonalai lesznek át lépve, de át voltak azok lépve már akkor is, amikor csak két címben is a segélyek révén 47,310 korona költségvetésen kívüli összeg kifizetése rendeltetett el.

Javaslataimat a Tekintetes Gazdasági Tanács szíves figyelmébe kérve, kiváló tisztelettel vagyok Debreczen, 1919 december 1

alázatos szolgálója

Rózsa Sándor,

koll. pénztárnok.

A gazdasági tanács az 1. és 3. szám alatti javaslatot elfogadta, a 2. pont alatti a következmények mérlegelésére kiadta a pénzügyi bizottságnak. Az egyházkerületi rendkívüli intéző-bizottság a rossz gazdasági helyzet javításának kérdésében két külön ad hoc bizottságot nevezett ki. Ennek munkáját a közelebbi alkalmakkal szándékozunk bemutatni olvasóinknak. A helyzet tagadhatatlanul válságos, de mi már előre is bízunk híveink s általában a magyar hazafiak áldozatkészségében, hogy a krízis elhárítását lehetővé fogják tenni áldozatkészségükkel.

Halottaink.

Vozáry Gyula.

Vozáry Gyula főgimnáziumi nyugalmazott tanár, életének 68. évében, néhány napi betegség után, folyó évi november hó 22-én es este csendesen jobbra szenderült és 25-én délelőtt 10 órakor, a református egyház szertartása szerint, mindhalálig siratott hű felesége sírhantja mellé, a munkási temetőben helyezték a társadalom nagy és meghatározó részvételenk nyilvánulása mellett végső nyugalomra. Mint debreczeni család ivadéka, az ősi kollégiumban szerezte meg életpályájához az alapismereteket, amelyeket a budapesti tudományegyetemen gyarapított, majd pedig lankadatlan szorgalommal évtizedeken át alakította ki teljes, rendszeres egészségé.

Lángoló lelkesedéssel tanulmányozta és példás buzgósággal művelte édes magyar nyelvünket, melynek egyik hivatásos apostolaként működött előbb a fehértemplomi, utójjára pedig a munkási állami főgimnáziumban. E két munkatérén kívül közbeesőleg a rimaszombati és szatmári felekezeti főgimnáziumoknál fejtett ki éveken át maradandó értékű tevékenységet, részt vevén a református egyházi közelet színvonalának emelésére irányuló mozgalmakban is.

Drága magyar anyanyelvünk épségének, tisztaságának s gazdagodásának érdekében áldozatos készséggel fáradozott és az idealizmusával ellentétben sőt a kritizálásra ügyet sem vetve, elszánt bátorsággal szállt síkra nyelvünk jogainak s halhatatlan nemzeti remekírónk művei utólréhetetlen szépségének védelmezése végett. Ezért is, de meg általában nyelvkutatási és anyagfeldolgozó munkálkodásáért is, nyelvtudomány művelőkörökben jól ismert nevű munkás volt. Számos értekezése és cikke látott napvilágot a Magyar Nyelvőr és a vidéki hírlapok hasábjain, ezenkívül sok apró oktató

célzatú népies költeménye és verse jelent meg nyomtatásban; sok százra menő tanítványai pedig hazszonnal olvasgatták a magyar remekművekből egybeállított szemelvényt, a „Gyöngyfűzer”-t.

Mint tanár, egész lélekkel csüggött élethivatásán és nyugalomba vonulása után is állandóan az izig-vérig magyar tanár tipikus kiabrázolásául tekintettek. Tanítványai kivétel nélkül tisztelték, becsülték, szerették s humánus lelkü etéért hálásan emlegetik a nevét mindenkör. Az egyenesség, jóakarát, jótékonyág, emberszeretet, lelkiismeretesség voltak jellemének kiválóbb vonásai, míg viszont családi életében a megelégedettség, békeség és szeretet sugározta be egész haláláig. Két fia, három leánya, négy vére, veje, menyé s három unokája és széles kiterjedő rokonsága örizi emlékét őszinte kegyelettel. Ahol volt az élete, áldott marad övéi szívében jó emléke.

Czirmay Zoltán kézdivásárhelyi lelkipásztor folyó hó 2. napján, hosszas szenvedés után csendesen elhunyt. Theologiai tanulmányai elvégzése után dr. Bartók György püspök mellett volt tákár, onnan hívták el Kézdivásárhelyre. Elhunytát nagy számú családja gyászolja. Legyen áldott emlékezte!

Kortünetek.

Az ég madarairól és a mezők liliomairól szóló tanítás lehet most a legfőbb vizsgáztalása — különösen a keszpenz fizetéséről élő hivatalnok osztálynak. Minek emegessük, hogy mennyi a tegnapnak, mennyi a cíjörök az ara, meg szemérem, képméltóság a megérdemelt. Míg mint emelkedik mindennap a „szükséglet”, míg a fedezet változatlan marad s meg jó, ha nem a senkinek sem kellő fehér pénzben adják. Bizony a szegény hivatalnok uraknak alig lehet más a vigasztalásuk, mint a hit, mely túrni és remélni megtanít. Egyet csakugyan sikerült elérni a kommunizmusnak: kommunissá tette a hivatalnok elem körében a nyomorúságot. Bizonyára jól megjegyzik ezt maguknak és megtanulják vegre, hogy az anyagi jólét ígérése nem egyértelmű annak a megadással.

Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem nagyságos és méltóságos címmel is. A vanitatum vanitas körében erről sem utolsó megemlékezni. Büszkék vagyunk, hogy minket ilyen titulusokkal tisztelnek s ha nem egészen jó is a vacsoránk, megelégedetten hajtjuk fejünket foltozott húzatu párnánkra: hja, ha szegények vagyunk is, nem kell a t. c. vagy hallja kend címzéssel megelégednünk, mint a bőségben úszó szomszédunknak. Mink képviseljük — így véljük — a szellem arisztokraciáját, szemben a jóllakott egyszerűekkel. Gúnyoljuk is ezeket, hogy nem tudnak másra gondolni, mint a nyomorult anyzgiságra. Pedig hat mi sem teszünk mást, mint az aranyb rnyú körül táncolunk, csak hogy a mi aranybörnyunkat nem pénzből vagy vagyonból, hanem rangból és címeből kovácsolják.

Igazolási eljárás indul meg mindenféle a közszolgálatot teljesítőknek a bolsevizmus idején tanúsított magatartása felől. Helyes, bár az ilyen igazolási eljárás nem volna szabad egy dátumhoz fűzni, hiszen a destrúkción az előtt is, évekkkel előbb is buzgón művelhette valaki, bár épen a proletárdiktatura idején semmit sem tett. Egy városi közgyűlésen nagyon szépen és nagyon

igazán fejtegette valaki, mekkora veszedelem, ha az orvos bolsevista. Az ám, — hátha még a papok között találkozik ilyen? Az igazoló eljárást — a legkisebb gyanú esetén is — a papok ellen meg kellene indítani. Hogyan lehessen olyan emberre bízni közvagonok felügyeletét, egy község népének lelki vezetését, aki a másét — mert csak a másét — el akarta kommunizálni és az az erőszak és vérengzés jogosultságát hirdette? Meg kell indítani ezt az eljárást annál inkább, mert a református lelkészek között irnagnak való is alig akad ilyen megtévedett ember.

Különfélék.

Tisztelt Olvasóinknak boldog és békességes karácsonyi ünnepeket kívánunk.

Új esperes. A gyulafehérvári egyházmegye a Benedek Károly elhunytával megüresedett esperesi széket közfelkiáltással Kovács Károly szászsebesi lelkipásztorral töltötte be. Ad multos annos.

Új doktor. Nemes István volt debreczeni, jelenleg nagyváradi segédlelkész, aki Debreczenben igen értékes belmissziói munkásságot fejtett ki, a debreczeni egyetem bölcseleti karán doktori oklevelet nyert. Dr. Nemes Istvánt, aki kollégiumunknak volt jeles növendéke és esküdt diákja, az alkalmából szeretettel üdvözlöljük.

Protestáns estély. A Debreczeni Protestáns Irodalmi Kör folyó hó 21-én délután öt órakor tartotta második protestáns estélyét, amelyen a városi dalegyet megerősítésén színezett encke után dr. Veress István tanítóképzőintézet elgázgató tartott előadást a protestantizmus jövő feladatairól. A történelmi háttér színes rajza után híven és szemléltetően tárta föl a közelmúltban oly veszedelmes módon elharapózott romboló irányzatokat és gyakorlati belátásra valló módon jelölte meg azokat a főbb teendőket, amelyeknek elvégzése a különböző egyházi és tanügyi, úgyszintén köztársadalmi vonatkozásokban a hazai protestantizmusra vár. E köztetszései fogadott előadás után dr. Szücs Gézáné úrnő talentumos, bájos és művészi színvonalú, kellemes énekszamaival gyönyörködte a figyelmesen hallgató nagy közönséget, dr. Tatay Zoltán diszkrét zongorakísérete mellett, aki úgyszintén, mint szerző, ez alkalommal ismételt szép sikert aratott. Nagy Lajos 4. éves hittanhallgató szavaltá. Tompának Új Simeon-ját megértéssel és nagy hatással. Befejezésül pedig a gyülekezet a XXV. zsoltár első versét énekelte.

A Fonciére Pesti Biztosító Intézet kérelme egyházkerületünk egyházaihoz. A postai közlekedési nehézségek következtében a tűzkárbiztosítási díjaknak 1919. évről majd 60%-a hátralékban van. A nevezett intézet ezen az úton arra kéri a hátralékos nt. egyházakat, hogy szíveskedjenek a díjakat a vármegyéjük területén működő főügynökségekhez fizetni be. A főügynökségek rendszerint a megye székhelyén található meg, kivéve Bekés vármegyét, melynek főügynöksége Bekéscsabán működik. Az intézet kérelmét egyházkerületünk gazdasági érdekét tartva szem előtt, a magunk részéről is megszívlelésre ajánljuk.

Cenzurat de Sublocotenentul HORIA.